

Aan allen die we dit jaar niet persoonlijk hebben kunnen bedanken

Dank je wel vrijwilligers!

Vrijwilligerswerk maakt van jullie superhelden!

Onze vrijwilligers verdienen geen cent, hoewel zij ons al heel dikwijls hebben verwend. Velen zorgen met Pasta Basta of de Old Timer Happening voor een extra cent, ze vinden wat ze doen maar normaal, ze zijn dat gewend. Een vrijwilligersfamilie verkoopt voor Levensruimte mooie kaarten, met foto's en gedichten die zij van hun papa of broer bewaarden. Sommige vrijwilligers helpen onze cliënten winkelen, koken en budgetteren, anderen komen onze jongeren helpen met studeren. Er zijn vrijwilligers die leven, spelen of doen met activiteiten mee, zo maken ze onze jongeren heel tevree. 't Is in de leefgroep, dagbesteding of RGB dat ze dat doen, en ze hebben daarbij geen fooi of merci vandoen. Er zijn ook enkele lieve dames die naampjes naaien en kleren strijken, daarmee laten ze heel wat liefde en inzet blijken. Hebben onze cliënten nood aan een chauffeur, dan is er de vrijwilliger die hen ophaalt aan de deur. Zalig zijn ook de vrijwilligers die onze jongeren meenemen op stap, die uitstapjes vergeten ze niet rap. Zo zijn er ook de vakanties aan zee, met een vrijwilliger erbij vallen die altijd reuze mee. Zelfs onze ezels op de wei, die hebben graag een vrijwilliger erbij. Want hun weide en hun stal moeten proper wezen, en dat enkele vrijwilligers daarvoor kunnen zorgen, hebben zij ondertussen wel bewezen. En dan gedenken we ook nog graag moe Clara, onze onlangs overleden buurvrouw, van al onze vrijwilligers was zij Levensruimte het langste trouw. Kinderen en jongeren brachten haar graag een bezoekje, want zij luisterde naar hen en gaf natuurlijk ook een snoepje of een koekje. Zo, ik probeerde op al onze vrijwilligers in te zoemen en ook al heb ik voor hen geen boeketje bloemen, Ik wil ze wel heel graag een pluim en een bedankje geven, want door hen krijgen onze cliënten extra ruimte om te leven!
(Lisette)

Coronabeleving in Huize Levensruimte

We leven al meer dan een jaar in een samenleving waarin we rekening dienen te houden met het coronavirus. De meesten onder ons vinden dit geen gemakkelijke situatie. We kunnen ons dan ook voorstellen dat het zeker in voorzieningen als Huize Levensruimte geen gemakkelijke situatie is. Als organisatie probeert men er zo goed mogelijk de richtlijnen van de overheid op te volgen. Ze werden vertaald in afspraken met betrekking tot de (residentiële) begeleiding van de cliënten en de werkorganisatie van de medewerkers. Zo zijn er afspraken rond hygiëne uiteraard, bezoeken in Levensruimte, familiecontacten en vrijetijdsbesteding van de jongere in en buiten Levensruimte, afspraken indien een jongere, die in Huize Levensruimte verblijft, (vermoedelijk) besmet is met het coronavirus, rond thuiswerken door medewerkers, mobiele begeleidingen, organisatie van overlegmomenten,....

Hoe gingen en gaan jongeren en medewerkers om met deze specifieke situatie en met de maatregelen die opgelegd worden door de overheid? Hoe beleven zij deze tijden?

Als we die vraag stelden aan de jongste kinderen, maakten zij een denkballon met dingen waar ze aan dachten.

Jongeren (tieners) geven aan dat ze het leven geweldig saai vinden, alles is dicht, ze kunnen nergens naartoe en dan is er de uitdaging om dingen te doen die het leven wat spannender maken. Er ontstaan ook gemakkelijk spanningen in de leefgroep omdat de jongeren te dicht op mekaar zitten en weinig alternatieven hebben buiten de leefgroep.

Begeleiders van hun kant geven aan weinig activiteiten te kunnen doen met de jongeren, wat maakt dat jongeren zich vervelen, zelf voor activiteiten gaan zorgen, de kantjes ervan aflopen,

Dit alles bevordert zeker geen positieve leefsfeer in de leefgroep.

Jongeren geven ook aan het heel erg te vinden dat ze maar beperkt contact kunnen hebben met hun familie waardoor ze steeds keuzes moeten maken.

Tijdens de eerste coronagolf moesten een aantal jongeren kiezen waar ze zouden verblijven: in hun eigen gezin/ context (indien dit kon natuurlijk) of in de leefgroep. Enerzijds hebben begeleiders gemerkt dat er wel enkele gezinnen in slaagden om een hele tijd zonder residentiële begeleiding van hun kind(eren) te kunnen functioneren, anderzijds waren er ook gezinnen waar het bijzonder moeilijk liep. Voor deze jongeren was het dan ook moeilijker om terug de overstap te maken naar residentiële hulpverlening.

Ook de school en alles wat daarbij komt kijken, maakt voor de jongeren het leven niet aangenamer: het volgen van de online lessen wordt als een grote opgave ervaren, omdat ze zich ook al tijdens het gewone contactonderwijs moeilijk kunnen concentreren. Ook zijn jongeren niet altijd gemotiveerd om de schooltaken te doen. Als ze naar school gaan, gaan ze vooral voor de sociale contacten en niet voor de leerstof. Dat maakt dat sommige jongeren wel weer blij zijn dat ze naar school kunnen gaan, namelijk om even uit de groep te zijn en andere jongeren te kunnen zien.

Het leven in de leefgroep verloopt bij momenten chaotisch: de vaste dagstructuur valt weg, sommige jongeren moeten online lessen volgen, andere jongeren krijgen taken die zeker niet dagvullend zijn,....

In het begin van de crisis was er ook een tekort aan tablets en computers in de leefgroepen waardoor het moeilijk was om online lessen te volgen en schooltaken uit te voeren. Door een oproep vanuit Levensruimte en media-aandacht voor dit probleem werden deze wel vanuit verschillende uithoeken binnengebracht.

De (gezins- en context)begeleidingen gebeuren dikwijls telefonisch of via video call. Er wordt daardoor heel wat informatie gemist. Bovendien kunnen niet alle ouders en contextfiguren overweg met de computer. Begeleiding van jongeren die zelfstandig wonen verloopt, volgens de richtlijnen, via video call. Ook hier weer gaat heel wat informatie en verbondenheid verloren.

De teamvergaderingen verlopen online. Dit maakt discussie en degelijk overleg moeilijk. Kleine bedenkingen die voor discussie kunnen zorgen, vallen weg omdat ze niet gehoord of gezien worden.

In het begin van de coronacrisis waren de begeleiders meer bang om besmet te worden, vonden ze het spannender om te komen werken. Gaandeweg zijn ze meer gerust geworden en wordt een mondkapje dragen, daar waar nodig, een routine. Voor sommige huishoudelijke medewerkers is en was het zeker in de beginperiode van

de lockdown heel dubbel, aangezien ze hun kleinkinderen niet mochten zien omwille van het gevaar om besmet te raken. En toch staan ze op hun werksituatie wel tussen kinderen van verschillende leeftijden en zijn dichte contacten niet te vermijden. Anderzijds geven ze ook aan dat ze erg blij zijn te kunnen blijven werken en dat hun dagdagelijks ritme kan blijven doorlopen. Ook dat ze iets kunnen betekenen voor de kinderen en begeleiders was en is een grote meerwaarde voor hen.

De jongeren geven aan dat ze helemaal niet bang zijn voor besmettingen, ze doen alleen maar een mondkapje aan als het moet, 'er is toch nog niemand besmet geweest van ons'.

Bij het schrijven van dit artikel zijn we bijna midden maart en ondertussen worden begeleiders en andere medewerkers opgeroepen om een eerste vaccin te laten zetten, wat terug perspectief geeft. Om met de woorden van Martine Tanghe te eindigen: *'Het komt allemaal wel weer goed.'*

AGENDA

OLDTIMERTREFFEN :

Beste oldtimerliefhebber,

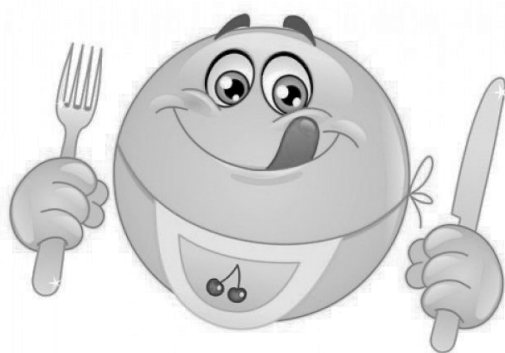
De meeste van de jaarlijkse oldtimer bijeenkomsten tot en met augustus zijn afgelast.

Wij hebben onze happening, gepland op 29 september voorlopig alleszins nog niet afgeblazen.

Tegelijk moeten we wel meegeven dat we vandaag absoluut nog niet weten of we wel mogen organiseren.

Hou in elk geval die zondag vrij in uw agenda.

We houden u verder op de hoogte.

HERFSTDINER

Voor de culinaire liefhebbers ligt zondag 14 november in elk geval ook nog steeds vast om ons jaarlijks herfstdiner te organiseren.

Dus reserveer dit moment alvast in uw agenda.

Ook hierover houden we jullie graag verder op de hoogte.